

РЕШЕНИЕ

№ 11466

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря МАРИЯ АТ. ДРАГАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20221110122198 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба от С. В. А., ЕГН *****, срещу „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, с която е предявен иск с правно основание чл. 439 ГПК.

Ищцата твърди, че със заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 68520/2015 г. по описа на СРС, 45 състав, Й.В. А. и В.С.А. са били осъдени да заплатят на „Т.С.“ ЕАД сумите от 3471,85 лв. – главница за доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода м. 10.2012 г. - м. 04.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата от 09.11.2015 г. до окончателното плащане, 472,96 лв. – лихва за забава за периода 30.11.2012 г. - 30.10.2015 г. и 331,87 лв. – разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение. На 16.05.2016 г. бил издаден изпълнителен лист за посочените суми, въз основа на който на 25.07.2016 г. било образувано изпълнително дело № 6853/2016 г. при ЧСИ Н.М., рег. № 841 на КЧСИ, с район на действие СГС. По изпълнителното дело бил наложен запор върху пенсията на Й. А. на 08.08.2016 г., а на 18.07.2018 г. - запор върху банковите сметки на В.А. в „Ю.Б.“ АД, на 19.07.2019 г. от вискателя била подадена молба за извършване на опис на движими вещи на длъжниците, на 03.09.2019 г. била подадена молба от вискателя за извършване на справка в НАП за регистрирани трудови договори, както и за насрочване на опис на движимите вещи на длъжниците. Ищцата сочи, че длъжникът В.А. починал на 10.02.2019 г., а длъжникът Й. А. – на 27.04.2020 г., като ищцата е техен наследник по закон – дъщеря на В.А. и внучка на Й. А.. Твърди, че на 08.10.2021 г. била конституирана като длъжник по изпълнителното дело и на 20.04.2022 г. □ била връчена покана за доброволно изпълнение. Счита, че не дължи процесните суми, тъй като задълженията по изпълнителния лист са погасени по давност, с изтичане на кратката

тригодишна давност, като поисканите на 19.07.2019 г. и на 03.09.2019 г. изпълнителни действия не са били предприети, съответно не са прекъснали давността. Счита, че правото на принудително изпълнение се е погасило съответно на 18.02.2021 г. за вземанията срещу Й. А. и на 25.09.2021 г. за вземанията срещу В.А.. Моли съда да признае за установено по отношение на ответника, че последният няма право на принудително изпълнение на посочените по - горе суми, за които е издаден изпълнителен лист от 16.05.2016 г.: сумата от 3471,85 лв. – главница за доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода м. 10.2012 г. - м. 04.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата от 09.11.2015 г. до окончателното плащане, сумата от 472,96 лв. – лихва за забава за периода 30.11.2012 г. - 30.10.2015 г. и сумата от 331,87 лв. - разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от „Т.С.“ ЕАД, с който оспорва иска. Твърди, че на заповедта за изпълнение е придадено значението и ефектът на влязло в сила съдебно решение, поради което и на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД давността е петгодишна, а не както твърди ищцата - тригодишна, освен това в хода на изпълнителното дело давността е била прекъсвана многократно, поради което към момента на подаване на исковата молба не е изтекла. Излага и съображения, че при действието на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, изменен с Държавен вестник, бр. 34 от 09.04.2020 г., за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат изрично посочени в закона срокове, включително срокът на погасителната давност. По така изложените съображения моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят, а и от приетото копие от изпълнително дело № 20168410406853 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ, се установява, че изпълнителното производство е образувано по молба вх. № 108467 от 25.07.2016 г. на „Т.С.“ ЕАД против Й.В. А. и В.С.А. въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 10.12.2015 г. и изпълнителен лист от 16.05.2016 г., издадени по ч. гр. д. № 68520/2015 г. по описа на СРС, 45 състав, по силата на които ответниците са осъдени да заплатят на „Т.С.“ ЕАД в условията на разделност както следва: Й.В. Антонова – 3/4 части, В.С.А. – 1/4 част от следните суми: сумата от 3471,85 лв. – главница за доставена, но незаплатена топлинна енергия за топлоснабден имот на адрес: гр. С....., аб. № 251571, за периода м. 10.2012 г. - м. 04.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата от 09.11.2015 г. до окончателното плащане, сумата от 472,96 лв. – лихва за забава за периода 30.11.2012 г. - 30.10.2015 г. и сумата от 331,87 лв. - разноски за държавна такса (78,90 лв.) и юрисконсултско възнаграждение (253,07 лв.). В молбата за образуване на изпълнителното дело на основание чл. 18 ЗЧСИ на съдебния изпълнител е възложено да извърши цялостна проверка на имущественото състояние на длъжниците, да прави справки, да набавя документи, книжа и други, да определя способа за изпълнение, както и да събере направените по изпълнителното дело разноски, без посочване в молбата на конкретен изпълнителен способ.

На 25.07.2016 г. е образувано изпълнителното дело, наложен е запор върху банковите сметки на длъжниците, насрочен е опис на движимото имущество на длъжниците В.С.А. и Й.В. А. за 28.09.2016 г. от 11:00 часа на адрес: гр. С....., разпоредено е да се изпрати покана за доброволно изпълнение до длъжниците и са начислени такси и приети разноски по делото.

На 01.08.2016 г. е наложен запор върху вземанията за пенсия на Й.В. А., дължима ѝ от Национален осигурителен институт до размера на сумата по изпълнителния лист, като запорното съобщение е връчено на 08.08.2016 г. От Национален осигурителен институт – София град е постъпило писмо изх. № 3010-21-2203#1/09.08.2016 г., че на основание чл. 508, ал. 1 ГПК се налага удръжка от пенсията на Й. А. в размер на 52,57 лв. месечно в полза на „Т.С.“ ЕАД, считано от 01.09.2016 г. при спазване на чл. 446 ГПК (която сума за удръжка е променена впоследствие на 12,57 лв., считано от 01.01.2017 г., на 23,81 лв., считано от 01.08.2017 г., като е преустановена на 01.01.2018 г., тъй като размерът на пенсията е под размера на минималната работна заплата за страната).

Не е спорно, а и това се установява от отбелязването на гърба на изпълнителния лист, че в резултат на наложения запор върху пенсията на длъжницата са постъпвали суми както следва: на 12.09.2016 г. – 52,57 лв., на 12.10.2016 г. – 52,57 лв., на 10.11.2016 г. – 52,57 лв., на 09.12.2016 г. – 52,57 лв., на 20.01.2017 г. – 12,57 лв., на 13.02.2017 г. – 12,57 лв., на 13.03.2017 г. – 12,57 лв., на 11.04.2017 г. – 12,57 лв., на 12.05.2017 г. – 12,57 лв., на 12.06.2017 г. – 12,57 лв., на 11.07.2017 г. – 12,57 лв., на 11.08.2017 г. – 23,81 лв., на 12.09.2017 г. – 23,81 лв., на 11.10.2017 г. – 23,81 лв., на 13.11.2017 г. – 23,81 лв., на 11.12.2017 г. – 23,81 лв., общо 417,32 лв., от които – 398,13 лв. - наредени в полза на вискателя „Т.С.“ ЕАД и 19,19 лв. – наредени в полза на ЧСИ Н.М..

На длъжниците са връчени покани за доброволно изпълнение на 14.09.2016 г.

На 01.08.2016 г. е наложен запор върху всички левови и валутни банкови сметки, открити на длъжника В.С.А. в „Банка ДСК“ ЕАД и всички нейни клонове в страната до размера на сумите по изпълнителния лист и разноски по изпълнителното дело, в т. ч. и такса по т. 26 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители, като запорното съобщение е получено от банката на 05.08.2016 г.

На 19.04.2018 г. от „Т.С.“ ЕАД е постъпила молба за извършване на справка в НАП с оглед налагане на запор върху трудовото възнаграждение/пенсия на длъжниците и насрочване на опис на движими вещи, собственост на длъжниците.

На 16.07.2018 г. е насрочен опис на движимите вещи на длъжниците В.С.А. и Й.В. А. за 28.09.2018 г. от 12:00 часа на адрес: гр. София, ж. к. „К.П. – I“, 15А, вх. А, ет. 7, ап. 20, за което длъжниците са били уведомени на 25.07.2018 г., за който няма данни да е бил извършен.

На 16.07.2018 г. е наложен запор върху вземанията на длъжника В.С.А. за суми по банкови сметки (левови и валутни), открити в „Ю.Б.“ АД, запорното съобщение е получено от банката на 18.07.2018 г.

На 18.07.2019 г. и на 03.09.2019 г. от „Т.С.“ ЕАД са постъпили молби за извършване на справка в НАП с оглед налагане на запор върху трудовото възнаграждение/пенсия на длъжниците, както и насрочване на опис на движими вещи, собственост на длъжниците.

С молба от 02.09.2019 г. длъжникът Й.В. А. е поискала от ЧСИ Н.М. да постанови прекратяване на изпълнителното дело на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, което искане е оставено без уважение с разпореждане от 02.09.2019 г.

На 01.09.2021 г. „Т.С.“ ЕАД е поискало да бъдат конституирани като длъжници по изпълнителното дело наследниците на Й.В. А., ЕГН ***** и на В.С.А., ЕГН *****, както и да бъде извършена справка в РБСС за банковите сметки и сейфове на длъжника и да бъде наложен запор върху тях, да бъде извършена справка в НОИ за действащите трудови договори на длъжника и да бъде наложен запор върху тях, а при липса на банкови сметки и трудови договори – да бъде извършен опис и оценка на собствените на длъжника движими вещи с цел изнасянето им на публична продажба.

По делото не е спорно, а и това се установява от приетите Удостоверения за наследници изх. № 8019/21.09.2021 г., издадено от Столична община, район „К.П.“ и изх. № 8021/21.09.2021 г., издадено от Столична община, район „К.П.“, изх. № РКП20-2/30.04.2020 г., издадено от Столична община, район „К.П.“ и изх. № РКП20-1/24.11.2020 г., издадено от Столична община, район „К.П.“, че В.С.А. е починал на 10.02.2019 г., като е оставил за свой наследник по закон С. В. А. – дъщеря, както и че Й.В. А. е починала на 27.04.2020 г., като е оставила за свой наследник по закон С. В. А. – внучка.

На 06.10.2021 г. „Т.С.“ ЕАД е поискало да бъде извършена справка в РБСС за банковите сметки и сейфове на длъжника и да бъде наложен запор върху тях, да бъде извършена справка в НОИ за действащите трудови договори на длъжника и да бъде наложен запор върху тях, а при липса на банкови сметки и трудови договори – да бъде извършен опис и оценка на собствените на длъжника движими вещи с цел изнасянето им на публична продажба.

На 08.10.2021 г. ЧСИ е конституирал като длъжник по делото на основание чл. 429, ал. 2 ГПК С. В. А., ЕГН *****, в качеството ѝ на наследник на длъжниците В.С.А. и Й. С. А. и до новоконституирания длъжник е изпратена покана за доброволно изпълнение, получена на 20.04.2022 г.

Въз основа на издадената по настоящото дело обезпечителна заповед от 11.05.2022 г. с разпореждане от 20.05.2022 г. изпълнителното производство е спряно на основание чл. 432, т. 1, вр. с чл. 397, ал. 1, т. 3 ГПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК.

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест по иска с правно основание чл. 439 ГПК ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено

изпълнителното основание са настъпили факти, от които длъжникът черпи права, изключващи изпълняемостта на правото на принудително изпълнение поради изтекла давност, както и наличие на правен интерес от провеждане на исковата защита. В тежест на ответника е да докаже онези свои твърдения и правоизключващи възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, като в конкретния случай носи тежестта да докаже наличието на обстоятелства, водещи до спирането и/или прекъсването на погасителната давност за вземанията си.

В случая по делото е безспорно обстоятелството, че изпълнителният лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, в хипотезата на [чл. 416 ГПК](#). На основание последната норма, във връзка с [чл. 404, т. 1 ГПК](#), влязлата в сила заповед за изпълнение е основание за издаването на изпълнителен лист.

Според ГПК (в сила от 01.03.2008 г.), заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разлика от несъдебните изпълнителни основания по [чл. 237 ГПК](#) (отм.). По тези съображения съдът намира, че разпоредбата на [чл. 439, ал. 2 ГПК](#) намира приложение и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо, че съдебно дирене не се провежда, какъвто е и процесния случай.

На първо място, съдът следва да разгледа твърдението на ищцата, че е приложима кратката тригодишна погасителна давност. Настоящият състав намира, че процесните вземания се погасяват с предвидената в чл. 117, ал. 2 ЗЗД петгодишна погасителна давност, тъй като произтичат от влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК и последиците ѝ следва да бъдат приравнени на тези на влязло в сила съдебно решение. С влизане в сила на заповедта за изпълнение - [чл. 416 ГПК](#) се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на [чл. 424 ГПК](#) и [чл. 439 ГПК](#), тъй като същите са преклудирани. Влязлата в сила заповед за изпълнение се ползва със стабилитет и спор между същите страни на същото основание за това вземане е недопустим. Задължителната практика на ВКС е, че при всички хипотези на [чл. 416 ГПК](#) (когато възражение не е подадено в срок, или е оттеглено, или е налице влязло в сила решение за установяване на вземането), настъпва стабилитет на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. Изброените правни последици приравняват влязлата в сила заповед за изпълнение на силата на пресъдено нещо, с изключение на правозасилващото действие на СПН, която е материалноправна последица, характерна за влязлото в сила решение. Доколкото издадената заповед има всички последици на съдебно решение - установително действие и преклудиране на обхванатите от обективните ѝ предели факти, стабилитет и изпълнителна сила, то спрямо същата не може да се отрече приложимостта на общата петгодишна погасителна давност, включително относно спорните лихви (в този смисъл определение № 480/19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. по описа на IV г. о., ВКС, определение № 318/09.07.2019 г. по ч. гр. д. № 2108/2019 г. по описа на IV г. о. на ВКС,

решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на IV г. о., ВКС, определение № 443/30.07.2015 г. по ч. т. д. № 1366/2015 г. по описа на II т. о., ВКС, решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV г. о., решение № 118 от 7.07.2022 г. по гр. д. № 4063/2021 г. по описа на ВКС, III г. о., решение № 50295 от 23.01.2023 г. по гр. д. № 1030/2022 г. по описа на ВКС, IV г. о. и др.). Положението на кредитора не следва да бъде по - неблагоприятно вследствие инициране на заповедно производство, отколкото, ако той направо би предявил осъдителен иск за вземането си по общия ред. Съответно, не би следвало се приеме, че нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД е приложима към влязло в сила решение, но не и по отношение на влязла в сила заповед за изпълнение, доколкото това би означавало за идентични по установително действие и изпълнителна сила съдебни актове да се придадат различни правни последици относно течението на погасителната давност. Поради това съдът приема, че приложим в случая е петгодишният давностен срок за всички спорни вземания (независимо от характера им на периодични плащания, включително за изтеклите лихви).

В този смисъл и с оглед нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, считано от влизането в сила на процесната заповед за изпълнение – в случая най - късно на 16.05.2016 г. (с изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК и издаването на изпълнителния лист, тъй като не са релевирани твърдения, нито са ангажирани данни за различен момент на влизането ѝ в сила), е започнала да тече нова петгодишна давност.

Установява се на следващо място, че въз основа на изпълнителния лист е било образувано изпълнително дело № 6853/2016 г. по описа на ЧСИ Н.М., по което на 25.07.2016 г. са били наложени запори на банковите сметки на длъжниците, на 01.08.2016 г. са наложени запори върху вземанията на длъжника Й. А. от пенсия и върху банковите сметки на длъжника Валентин Андонов в „Банка ДСК“ АД. С тези изпълнителни действия погасителната давност за вземанията е била прекъсната и е започнала да тече нова давност, доколкото съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането.

Съгласно мотивите към т. 10 на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС, за разлика от исковия процес, където давността за вземането се прекъсва еднократно - в началото на процеса, при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Вискателят е този, който чрез своите действия и активност следва да поддържа висиящността на изпълнителния процес - като заявява извършване на конкретни изпълнителни действия, внася съответните такси и разноски за извършването им и иска прилагане на нови изпълнителни способи.

Съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Изпълнителният процес обаче не може да съществува сам по себе си. Той съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способи. В изпълнителното производство за събиране на парични вземания може да бъдат приложени различни изпълнителни способи, като бъдат

осребрени множество вещи, както и да бъдат събрани множество вземания на длъжника от трети задължени лица. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно [чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ](#)): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Според възприетото от ВКС тълкуване в изпълнителния процес давността не спира да тече, но се прекъсва многократно с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. По смисъла на цитираното тълкувателно решение нова давност започва да тече с предприемането на всяко ново изпълнително действие за принудително изпълнение.

На следващо място и в доктрината и съдебната практика несъмнено се приема, вкл. и преди постановяването на ТР № 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС, че в случаите, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание [чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК](#), поради т. нар. „перемпция“ и то по силата на закона, независимо дали съдебният изпълнител е издал постановление в този смисъл, имащо декларативно, а не конститутивно действие.

Поради това и според даденото от ВКС тълкуване, новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие или признание на вземането от длъжника.

Съобразно актуалната съдебна практика, извършените изпълнителни действия или новото искане, след настъпила перемпция, обаче, също прекъсват давността, независимо дали е образувано ново дело, защото съдебният изпълнител е длъжен да извърши поисканото изпълнително действие (така решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. по описа на ВКС, IV г. о. и др.). Перемирането на изпълнителното дело поради непоискването и неизвършването на изпълнителни действия в продължение на две години е без правно значение по отношение на ефекта на прекъснатата въз основа на валидно извършеното изпълнително действие погасителна давност, а в случая не е налице и период, по - дълъг от две години, през който да не са поискани от вискателя, респективно извършени от съдебния изпълнител изпълнителни действия.

С оглед така изложените принципни съображения, съдът приема, че по отношение на длъжника Й. А. давността е била прекъсвана многократно в периода 25.07.2016 г. – 11.12.2017 г., вследствие на постъпленията по наложения заповест върху пенсията й. След 11.12.2017 г. спрямо този длъжник според настоящия съдебен състав не са извършвани действия, годни да прекъснат погасителната давност. Това е така, тъй като насроченият на 16.07.2018 г. опис на движими вещи не е такова действие, годно да прекъсне течението на погасителната давност. Безспорно извършването на опис на вещь е валидно изпълнително действие (както е посочено и в мотивите към т. 10 на ТР № 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС). То поставя началото на изпълнителния способ изпълнение върху движими вещи - глава 42 ГПК. Насрочването на опис обаче не е същинско изпълнително действие, а представлява техническа дейност, извършена от съдебния изпълнител, по подготовка на същинското изпълнително действие. Поради това съдът приема, че насрочването на опис не е част от фактическия състав по извършване на описа и не представлява валидно изпълнително действие, от категорията на тези, които прекъсват течението на давността, при липса на данни описът да е бил извършен (решение № 261400/26.04.2022 г. по в. гр. д. № 12728/2020 г. по описа на СГС, IV-Д състав).

Същевременно, своевременно с отговора на исковата молба ответникът се е позовал на спиране течението на давността за процесните вземания за времето на обявеното на 13.03.2020 г. с решение на Народното събрание на Република България извънредно положение. Съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти (каквито са страните по делото). Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с § 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичане на 7 дни от обнародване на този закон в „Държавен вестник“. Законът е обнародван на 13.05.2020 г. , поради което течението на давностния срок е възобновено на 21.05.2020 г. Ето защо за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. давностният срок е спрял да тече (за период от два месеца и осем дни). Течението му се е възобновило отново, считано от 22.05.2020 г. Към момента на образуване на исковото дело (27.04.2022 г.) давностният срок за погасяване на вземанията срещу Й. А. (с прибавяне към петте години, считано от 11.12.2017 г. и на два месеца и осем дни, през които давност не е текла) не е изтекъл, както и не е изтекъл към момента на приключване на устните състезания пред първоинстанционния съд. В допълнение, този срок не е изтекъл към момента на постановяване на обезпечителната мярка спиране на изпълнението по изпълнителното производство в изпълнение на издадената по реда на чл. 389 ГПК обезпечителна заповед, когато давностният срок отново е спрял да тече, тъй като за кредитора не е налице правна възможност да предприеме действия, насочени към

изпълнение (така и решение № 2347/10.05.2023 г. по в. гр. д. № 474/2023 г. по описа на СГС, II-Ж състав, решение № 1294/03.06.2022 г. по в. гр. д. № 5977/2021 г. по описа на СГС, IV-Е състав, решение № 868/22.02.2023 г. по в. гр. д. № 10008/2021 г. по описа на СГС, II-Е състав и др.). Доколкото в гражданското право давността е правна последица на бездействието, ако кредиторът няма правна възможност да действа - давност не тече.

По отношение на длъжника Валентин Андонов погасителната давност е била прекъсната на 18.07.2018 г., с получаване на заповестното съобщение от „Юробанк България“ АД. Съобразявайки задължителните постановки на [ТР № 3/10.07.2017 г.](#) по тълк. д. № 3/2015 г. по описа на ОСГТК на ВКС, т. 5, съдът приема, че заповест се счита за наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на заповестното съобщение от третото задължено лице, съгласно изричните разпоредби на [чл. 450, ал. 3](#) и [чл. 507 ГПК](#) по отношение на момента, от който заповест поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. В случай, че по сметките на длъжника няма наличност заповест може да бъде реализиран и вземането на вискателя да бъде удовлетворено след постъпването на суми по тези сметки. Дали вземането, върху което се налага заповест, действително съществува и може да бъде събрано не са обстоятелства, които водят до невалидност на процесуалните действия на кредитора, а само до тяхната безрезултатност. Те не са правно нищо, а демонстрират ясната воля на кредитора вземането да бъде събрано и действия в тази посока, които прекъсват давността (в този смисъл [определение № 95/10.02.2022 г.](#) по гр. д. № 3033/2021 г. по описа на ВКС, III г. о.). Поради това от получаването на заповестното съобщение от банката – на 18.07.2018 г. давността е била прекъсната и е започнала да тече нова петгодишна такава, която към момента на приключване на устните състезания пред първоинстанционния съд не е изтекла, при съобразяване и на разясненията, възприети по - горе.

При така изложеното, предявеният иск е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора разноски се дължат единствено на ответника, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, в размер на 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С....., срещу „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., иск с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ищцата не дължи на ответника следните суми: сумата от 3471,85 лв. – главница за доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода м. 10.2012 г. - м. 04.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата от 09.11.2015 г. до окончателното плащане, сумата от 472,96 лв. – лихва за забава за периода 30.11.2012 г. - 30.10.2015 г. и сумата от 331,87 лв. – разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение, за които суми на 16.05.2016 г. е издаден изпълнителен лист по ч. гр. д. № 68520/2015 г. по описа на СРС, 45 състав, срещу наследодателите на ищцата С. В. А. - Й.В.

А., ЕГН ***** и В.С.А., ЕГН *****, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20168410406853 по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 на КЧСИ, с район на действие СГС, поради погасяване на правото на принудително изпълнение за вземанията.

ОСЪЖДА С. В. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С....., да заплати на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С....., сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за производството.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____